

Jordi Soler

EL CONTE MÉS FOSC DEL MÓN

L'absència de qualsevol estimul ens havia ensopit. Miràvem d'entretenir-nos amb jocs estúpids, petites i mesquines conxorxes d'infecunda tertúlia amb les quals es pretenia, inútilment, sortir d'aquell ominós marasme; un marasme que començava a eternitzar-se. A l'altra banda de la finestra, darrera uns vidres d'imprecisa transparència, l'obscura façana de l'edifici veí, separat d'allí on érem per un carreró estret i miserable, impedia que la claror del cel accedis a l'antra que ens congregava. L'amo del local, potser amb el bon criteri d'animar un pèl la feixuga vetllada, repartia, de tant en tant, gots de vi ranci entre la sòrdida parròquia, però el xarel·lo era de pèssima natura, vils aiguarelles que engataven sense donar coratge ni alegria. Així les coses, malament podria reeixir cap ni una de les mínimes propostes d'engrescament que, amb més pena que glòria, tramitàvem. I llavors varen tocar tres quarts de set del vespre.

Cinc hores més tard encara romaniem en absurda clausura, més borratxos i més avorrits que mai. Per tal de no fer-se repetitiu en l'oferta, el taverner havia canviat la infame malvasia per un mostrari de licors diversos que competien entre ells per veure quin era el més

dolent de tots. I quin perjudicava, amb més violència, els nostres malmesos organismes, ferits gairebé de mort per l'anterior ingesta. Recordo que anàvem sovint a vomitar, i em consta que aquest acte repugnant i gàstric era la cosa més creativa i satisfactòria que podia sorgir del maleït concili; lluny de nosaltres les idees, ens quedava el plaent benefici de la gitarada.

Amb el decurs dels anys l'assemblea s'anà nodrint de socis, tan endormiscats i tan buidaampolles com els mateixos membres fundadors. És curiós —i tràgicament divertit— evocar ara l'eixut, àrid i insubstancial fenomen, perquè aleshores ningú no tenia consciència de l'espantosa pèrdua de temps i de vigor que l'absurda germandat significava. I el que és pitjor, les noves incorporacions, algunes d'elles efectuades amb el rigorisme propi de les cerimònies d'iniciació entre catecúmens, eren a causa de la fama exterior del conciliàbul, que per a molts ignorants espavilats i bocamolls, servava les essències de la cultura i de la contracultura a l'encop. Se'ns considerava hermètics perquè no dèiem res, i confonien les alcoholitzades bajanades amb missatges sublimes i subliminals, o amb severes i valentes crítiques al Sistema, perquè tot s'hi valia, de fet, a l'hora de desxifrar eructes. Els flamants iniciats que engruixiren la caterva ben de pressa eren absorbits, mentre absorbien, pel trauc negre del no-res; cada neòfit, al poc temps, es retirava a dormir de quatre grapes, com qualsevol d'entre els més conspicus integrants de la nefasta orde.

Gràcies al carisma —i al gust pel mam— d'aquell focus d'il·lustració, els pocs canvis sociològics que l'època autoritzava no el feren trontollar, ni el disgregaren: l'assumpte duraria fins que altres forces (malalties irreversibles, presidi, casoris, accidents fatals) varen atacar el grup acarnissadament i sense treva. Aquest fou l'epíleg, la derrota definitiva. Això, i tal vegada el fet que el propietari del catau on ens reuníem, mogut per la cobdícia, apugés de cop i volta el preu de la vinassa i dels diversos mata-rates amb què ens nodria l'intel·lecte. Hi ha límits, i certes contrarietats, siguin aleatòries o provocades, que poden més que tot: que la voluntat, que l'orgull, que la filosofia... i que la butxaca!



Dibuix: ÀNGEL DEL POZO